

træde ud af Folkekirken, saa maa de lade være med at paalægge Folket det økonomiske Offer at underholde deres Kirker og Præster, men saa kunne de ogsaa styre deres Sager ganske, som de ville, de kunne indrette Menighedsraad ganske, som de ville, det kommer ikke os ved, de kunne indrette Valgret og Valgbarhed ganske, som de ville. Men have vi en Folkekirke, hvor Folket opretholder Kirken og lønner Præsterne, maa Indre Mission finde sig i, at Folket taler et Ord med om, hvorledes Valgretsbestemmelserne skulle være.

Jeg har fremdraget denne Modtagelse fra Indre Missions Side for at sige, at jeg ikke tror, vi skulle lade os skræmme af disse Alarmraab til at overse de mange Fejl og Mangler, der ere i de foreliggende Lovforslag, naar man ser dem fra det borgerlige Frisinds Side. Vi kunne subsidiært anerkende Formaalet, og allermost subsidiært kunne vi gaa denne Vej, selv om vi kunde ønske andre Veje, men der er en Mængde enkelte Bestemmelser, hvor jeg tror, at Forslagene trænge til en væsentlig Omarbejdelse eller Ændring, hvis de skulle være tilfredsstillende for det borgerlige Frisind her i Landet. Der er allerede fra de ærede foregaaende Talere fremsat meget væsentlige Anker mod adskillige, endog væsentlige Bestemmelser i Forslagene, og jeg vil blot sige, at det forekommer mig, at den højtærede Minister desværre fra i Fjor til i Aar i alt for høj Grad har ladet sig paavirke af Kritikken fra Indre Missions Side. Sammenligner man det foreliggende Forslag med Forslaget fra i Fjor, som den højtærede Minister som Rigsdagsmand for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds da forelagte om Menighedsraad, vil man finde 7 eller 8 Afgivelser af væsentlig Betydning, og som alle efter min Mening gaa i den gale Retning. Jeg skal nævne dem.

I Fjor krævedes der for Optagelse paa Valglisten en egen fremsat, skriftlig Begæring, medens der i Aar kræves en „egenhændig“ skriftlig Begæring. Der er maaske ikke Grund til at lægge stor Vægt derpaa, men naar Ordet „egen“ fra i Fjor er forandret til „egenhændig“ i Aar, maa vel Meningen være — jeg ser ikke nogen anden Grund dertil — at besværliggøre Optagelsen paa Kirkens Valgliste saa meget som muligt for en hel Mængde Mennesker. Det naturligste vilde jo være, at der var trykte Blanketter, som Folk kunde underskrive, eller lade deres Organisation eller hvem det nu skulde være, underskrive. Det vilde lette ganske betydeligt,

men man søger nu at reducere Antallet af Vælgere ikke lidt, naar man kræver en egenhændig Begæring. Jeg er naturligvis ikke ganske sikker paa, at Ordet „egenhændig“ skal forstaas saaledes, at man ikke maa bruge trykte Blanketter, der udfyldes og underskrives, og jeg udbeder mig nærmere Forklaring, derom, men jeg synes, at den lille Forandring fra „egen“ til „egenhændig“ indeholder en Skærping af Valgretsbestemmelserne, en Vanskeliggørelse for at komme med. Det strider mod det, der er sagt af de tre ærede foregaaende Talere, og det, der turde være Grundlaget for de Forhandlinger, der have været førte om den Sag, at Folkekirken, som Grundtvig sagde, er en borgerlig Indretning.

I Fjor blev det foreslaaet, at man i det Andragende om at blive optagen paa Valglisten, der skulde indgives, skulde erklære, at man var døbt med den kristelige Menigheds Daab. Nu staar der, at man skal være Medlem af Folkekirken, døbt og konfirmeret i Folkekirken og som saadan fremdeles regne sig som Medlem af denne. Ordet „konfirmeret“ er føjet til. Det er allerede sagt af to foregaaende Talere, de ærede Medlemmer for Sønder Broby (Sofus Høgsbro) og Veringe (Holm), at det var ret uheldigt, eftersom Konfirmationen ikke er nogen obligatorisk folkekirkelig Indretning. Man kan være Medlem af Folkekirken uden at være konfirmeret, man behøver ikke at være konfirmeret for f. Eks. at blive kirkelig viet. Det er i alt Fald den nuværende sjællandske Biskops Opfattelse af dette Spørgsmaal. Men der er her endnu en Ting at mærke. I Fjor indvendte jeg over for det ærede Medlem for Ringkøbing mod den Formulering, som Forslaget havde faaet, at man ogsaa her søgte ligesom at sætte Skel, man turde ikke gøre det aabenlyst, men søgte saa ad forskellige Veje alligevel at spærre nogle ude af de kirkelige Valgliste. Jeg syntes, at man gjorde dette ved at forlange en Erklæring om, at man regnede sig for Medlem af den danske Folkekirke. Jeg sagde: Enten er man Medlem eller ogsaa er man det ikke. Det er en rent borgerlig Ting, det afhænger af, om man paa Folketællingslisterne opfører sig som Medlem af Folkekirken eller som Medlem af et andet anerkendt Trossamfund eller som staaende uden for Trossamfund. Det er en rent ydre Ting. Da svarede det ærede Medlem for Ringkøbing, at denne Bestemmelse om, at man skulde erklære, om man regnede sig til Folkekirken, var indsat for at